

GJKT020045552023

આંક : ૩૪/બી

દાખલ તારીખ : ૨૧/૦૬/૨૦૨૩

રજી.લીધા તારીખ : ૨૧/૦૬/૨૦૨૩

નિકાલ તારીખ : ૦૬/૮/૨૦૨૬

સમય : વર્ષ માસ દિવસ

૦૩ ૦૧ ૧૭

(નમુનો:-અ)

નામ.શ્રી ચીફ જ્યુડીશ્યલ મેજસ્ટ્રેટ સાહેબની કોર્ટમાં, ભુજ-કચ્છ	
(એમ.એમ.કુરેશી)	
ચીફ જ્યુડીશ્યલ મેજસ્ટ્રેટ, ભુજ-કચ્છ	
ચુકાદાની તારીખ :	૦૬/૦૮/૨૦૨૬
ફોજદારી કેસ નં. :	૩૩૨૨/૨૦૨૩
એફ.આઈ.આર.નં. :	ભુજ શહેર બી ડીવી.પો.સ્ટે. પાર્ટ એ ગુ.ર.નં.૧૧૧૨૦૫૦૪૩૨૨૧૨૫૧/૨૦૨૨
ગુનો :	આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૮, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪, ૧૩૪ મુજબ

ફરીયાદી :	શ્રી સરકાર
વિધવાન :	શ્રી આર.આર.પ્રજાપતિ
એ.પી.પી.શ્રી	
આરોપી :	સાબાન ગુલામહુસૈન બાફા, ધંધો-ફ્રાઈવીંગ ઉ.વ.૩૦, રહે .આણંદસર દેશલપરની બાજુમા, તા: ભુજ-કચ્છ.
આરોપીના વકીલશ્રી :	શ્રી એફ.એ.સમેજા

(નમુનો:-બ)

ગુનાની તારીખ :	તા.૧૫/૧૨/૨૦૨૨
ફરીયાદની તારીખ :	તા.૧૬/૧૨/૨૦૨૨
ચાર્જશીટની તારીખ :	તા.૦૭/૦૨/૨૦૨૨
પ્લી લીધાની તારીખ :	તા.૨૫/૦૭/૨૦૨૩
પુરાવો શરુ થયાની તારીખ :	તા.૦૭/૦૨/૨૦૨૪
ચુકાદા માટે રાખવાની તારીખ :	-
ચુકાદાની તારીખ :	તા.૦૬/૦૮/૨૦૨૬

સજા કરી હોય તો સજા તારીખ :

આરોપીની વિગત

નં.	આરોપીનું નામ	અટક કર્યા તારીખ	જામીન પર છોડ્યા તારીખ	ગુનો	તકસી રવાન / સજા નિર્દોષ	સજા	સી.આર. પી.સી. જરૂર માટે કસ્ટડીમાં રહેલ સમય
૧	ઉપર મુજબ	૧૭/૧૨/૨૨	૧૭/૧૨/૨૨	આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ મુજબ	નિર્દોષ	-	

ફરીયાદપક્ષે/બચાવપક્ષે/કોર્ટપક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહ્યોનું લીસ્ટ

(એ) ફરીયાદપક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહેદ:

સાહેદ નં.	નામ	સાહેદનો પ્રકાર	આંક
૧	રશીદ જુમા સમા	ફરીયાદી	૧૦
૨	અબ્બાસ બકર સમા	સાહેદ	૧૭
૩	મુસા નુરમામદ સમા	પંચસાહેદ	૨૦
૪	મુકેશ કાળુભાઈ પટણી	ત.ક.અ.	૨૬
૫	દાઉદ જુમા સમા	સાહેદ	૩૦
૬	હકીમ રાયબ સમા	સાહેદ	૩૧
૭	જુશબ દાઉદ સમા	પંચસાહેદ	૩૨

(બી) બચાવપક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહેદ:

સાહેદ નં.	નામ	સાહેદનો પ્રકાર	આંક

(સી) કોર્ટ પક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહેદ :

સાહેદ નં.	નામ	સાહેદનો પ્રકાર	આંક

ફરીયાદપક્ષે/બચાવપક્ષે/કોર્ટપક્ષે આંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજની વિગત:-

(એ) ફરીયાદપક્ષે અંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજ:

નં.	આંક	દસ્તાવેજની વિગત
૧	૧૧	ફરિયાદ
૨	૨૧	પંચનામાની ખરી નકલ
૩	૩૩	એમ.એલ.સી.સર્ટીફિકેટ

(બી) બચાવપક્ષે અંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજ:

નં.	આંક	દસ્તાવેજની વિગત

(સી) કોર્ટપક્ષે અંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજ:

નં.	આંક	દસ્તાવેજની વિગત
		—

-:: ચુકાદો ::-

(૧) આ કામે ફરીયાદપક્ષના કેસની ટુંકમાં હકીકત એવી છે કે, તા.૧૫/૧૨/૨૦૨૨ ના રોજ કલાક ૧૮.૦૦ ના અરસામાં ભુજ મધ્યે આ કામના આરોપીએ ટ્રેલર જેના રજી.નં.જી.જે.૧૨.બી.ટી.૮૬૩૨ વાળીના ચાલકે પોતાના કબ્જાનું ટ્રેલર કુલ સ્પીડમાં બેદરકારી રીતે તથા ગફલતભરી રીતે ચલાવી આ કામેના ફરિયાદીના ભત્રીજા જે પોતાનું મો.સા જેના રજી.નં.જી.જે.૧૨.એફ.૮૨૩૭ વાળી લઈને કામ ઉપરથી ઘરે જતા હતાં ત્યારે પાછળથી ભટકાડી ફરિયાદીના ભત્રીજાને માથામાં ટાંકા જેટલી તેમજ ડાબા પગમાં છોલછાલ સહીતની ઈજાઓ પહોંચાડી નાશી જઈ આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪, ૧૩૪ અન્વયેનો ગુનો નોંધેલ છે. ત્યારબાદ તપાસ કરનાર અમલદારે ગુનાની તપાસ કરી આ કામે લાગતા વળગતા સાહેદોના નિવેદનો લઈ આરોપીને અટક કરેલ અને તેઓ વિરુદ્ધ પુરતા પુરાવા હોઈ તેઓ વિરુદ્ધનું હાલનું ચાર્જશીટ અત્રેની અદાલતમાં દાખલ કરેલ.

(૨) ત્યારબાદ આ કામે આરોપીને સમન્સની બજવણી થયેથી

આરોપી હાજર થતાં તેઓને ક્રિમીનલ પ્રોસીજર કોડની કલમ ૨૦૭ મુજબ પોલીસ પેપર્સની નકલો વિના મુલ્યે આપવામાં આવેલ હોવાની ખાત્રી કરવામાં આવેલ. ત્યારબાદ આ કામે આરોપીની આંક-૩ થી પ્લી રેકર્ડ કરતાં આરોપીએ આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪, ૧૩૪ ગુનાનો ઇન્કાર કરતાં આરોપી વિરુદ્ધ ઇન્સાફી કાર્યવાહી આગળ ચલાવવામાં આવેલ.

(૩) ફરીયાદપક્ષનો પુરાવો પુરો થતાં આરોપી ક્રિ.પ્રો.કોડની કલમ-૩૧૩ મુજબ વિશેષ નિવેદન લેવામાં આવતાં આરોપી ફરીયાદપક્ષના પુરાવાનો ઇન્કાર કરી, તેઓ સોગંદ પર જુબાની આપવા માંગતા નથી કે બચાવના સાહેદો તપાસવા માંગતા નથી તેમજ વિશેષમાં કાંઈ કહેવું છે તેવા સવાલના જવાબમાં તેઓ નિર્દોષ વ્યક્તિ છે તેઓએ આવો કહેવાતો ગુનો કરેલ નથી તેમ જણાવેલ છે. ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષે વિ.એ.પી.પી.શ્રી તથા આરોપીના વિ.વ.શ્રી ની દલીલો સાંભળી.

(૪) ફરીયાદપક્ષના કેસની હકીકત તથા રેકર્ડ પરના પુરાવાને ધ્યાનમાં લેતાં આ કેસના નિર્ણય માટે નીચે મુજબના મુદાઓ ઉપસ્થિત થયેલ છે.

:: મુદા ::

(૧) શું ફરીયાદપક્ષ નિ:શંકપણે પુરવાર કરે છે કે, તા.૧૫/૧૨/૨૦૨૨ ના રોજ કલાક ૧૮.૦૦ ના , ભુજ મધ્યે આ કામના આરોપીએ પોતાના ટ્રેલર જેના રજી.નં.જી.જે.૧૨.બી.ટી.૮૬૩૨ વાળીના ચાલકે ટ્રેલર કુલ સ્પીડમાં બેદરકારી રીતે તથા ગફલતભરી રીતે ચલાવી આ કામેના ફરિયાદીના ભત્રીજા જે પોતાનું મો.સા જેના રજી.નં.જી.જે.૧૨. એફ.૮૨૩૭ વાળી લઈને કામ ઉપરથી ઘરે જતા હતાં ત્યારે પાછળથી ભટકાડી ફરિયાદીના ભત્રીજાને માથામાં ટાંકા જેટલી તેમજ ડાબા પગમાં છોલછાલ સહીતની ઇજાઓ પહોંચાડી નાશી, આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪, ૧૩૪ અન્વયેનો ગુનો કરેલ છે?

(૨) શું હુકમ?

(૫) ઉપરોક્ત મુદાઓના મારા નિર્ણયના કારણો અને તારણો નીચે મુજબ છે.

-:: નિર્ણયો ::-

(૧) નકારમાં

(૨) આખરી હુકમ મુજબ

-:: નિર્ણય માટેના કારણો ::-

મુદા નં. ૧:-

(૬) આ કામે આરોપી સામેનો કેસ ફોજદારી કેસ છે અને ફોજદારી ન્યાયશાસ્ત્રનો મુળભુત સિદ્ધાંત છે કે, જ્યાં સુધી આરોપી સામે ગુન્હો સાબિત ન થાય ત્યાં સુધી તે નિર્દોષ છે તેવું માનવું જોઈએ અને ફરીયાદપક્ષ, આરોપી સામે જે આક્ષેપ સાબિત કરવા માંગતા હોય તે આક્ષેપ, સકારાત્મક પુરાવાથી શંકાથી પર સાબિત કરવા જોઈએ, આ કામે જ્યારે આરોપી સામે એકસીડન્ટ કરી, સાહેદ ને છોલ છાલ તથા ફેક્ટર જેવી ઇજાઓ પહોંચાડેલ હોવા અંગેનો આક્ષેપ છે ત્યારે, ફરીયાદપક્ષે આરોપી સામેનો ગુન્હો સાબિત કરવા માટે નીચે મુજબના તત્વો સાબિત કરવા જોઈએ-

આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯

1. જાહેર રસ્તા પર વાહન ચલાવવું અથવા સવારી કરવી.
2. બેફામપણે અથવા બેદરકારીપૂર્વક આપું વાહન ચલાવવું અથવા આવી સવારી કરવી
3. જે કારણે બહુજન સમુદાયની જીંદગી ભયમાં મુકાય અથવા અન્ય વ્યક્તિને વ્યથા અથવા હાની થવા સંભવ હોય

(૭) ફોજદારી ન્યાયશાસ્ત્રનો એક પ્રાથમિક સિદ્ધાંત છે કે, આરોપી સામેનો ગુનો ફરીયાદ પક્ષે નિઃશંકપણે પુરવાર કરવો જોઈએ. ઉપરોક્ત કાયદાકીય જોગવાઈ ધ્યાને લેતાં સ્પષ્ટ છે કે, આરોપી સામે આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ જ્યારે બેફીકરાઈથી વાહન ચલાવી અકરમાત કરવાનો આક્ષેપ છે ત્યારે ફરીયાદપક્ષે

તે સાબિત કરવું જોઈએ કે, જે બનાવ સમયે આરોપી જ વાહન ચલાવી રહ્યા હતા અને વાહન ચલાવવાનું આરોપીનું કૃત્ય એટલી બેફીકરાઈથી અને બેદરકારીભર્યું અને મનુષ્યની જીવન જોખમાય તેવું હતું કે, જેથી આરોપીને અકસ્માત સંદર્ભે ફોજદારી જવાબદારી માટે દોષિત કરાવી શકાય ત્યારે નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટના નીચેના ચુકાદાઓ ધ્યાને લેવા જરૂરી બની રહે છે. આ ચુકાદામાં નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટે એવું ઠરાવેલ છે કે, ફરીયાદ પક્ષે આરોપીનું કૃત્ય બેફામપણે અને બેદરકારીપૂર્વકનું હતું. એવું સાબિત કરવું જોઈએ અને જો આ હકીકત સાબિત કરવામાં ન આવે તો, આરોપીનું કૃત્ય બેફામપણે અને બેદરકારીપૂર્વકનું હતું એવું અનુમાન થઈ શકે નહીં.

(૮) નામદાર સવોય અદાલતે **Nanjundappa & Aer. Versus. The State of Karnataka, 2022 LiveLaw (SC) 489 = 2022(0) AIJEL – SC 69281.** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

“1. This Appeal challenges the judgment and Order dated 07.02.2017 passed by the High Court of Karnataka at Bengaluru in Criminal Revision Petition No. 1048/2010 dismissing the Petition filed by the appellants herein, The High Court confirmed the Judgment and Order of the Trial Court and the First Appellate Court convicting the Appellants under Section 384(A) read with Section 34 of the Indian Penal Code (for short 'IPC') and sentencing them to undergo Simple Imprisonment for 1 year and 3 months and penalty of Rs. 3000/ each with default stipulation of Simple Imprisonment for 3 months.

11. For bringing home the guilt of the accused, prosecution has to firstly prove negligence and then establish direct nexus between negligence of the accused and the death of the victim. Perusal of the record reveals that out of various witnesses arrayed by the prosecution, there are no eye witnesses. Any evidence brought on record is merely circumstantial in nature. We are constrained to repeat our observation that it sounds completely preposterous that a telephone wire carried

11KV current without melting on contact and when such current passed through the Television set, it did not blast and melt the wiring of the entire house. It is even more unbelievable that Appellant no. 2 came in contact with the same ane voltage and managed to get away with a few abrasions. The Appellants therefore are entitled to be given the benefit of doubt; more so, when there is no report of a technical expert to corroborate the prosecution story.”

(૯) નામદાર ગુજરાત હાઈ કોર્ટે **Tejrav Uttanrav Ranit Versus State Of Gujarat, 2924 (3) ALJEL–HC 247871, Criminal Revision Application No. 606 of 2012 = 2024 (0) AIJEL – HC 247871** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

“18. None of the eye witnesses or the occupants of the motor vehicle deposed criminal rashness, which is equal to hazarding a dangerous or wanton act with the knowledge that it is so, and that it say cause injury, but without intention to cause injury, or knowledge that it will probably be caused. It must be pointed out that rashness and negligence are not the same things.. but to some extent, they are in diametric axis. Mere negligence cannot be construed to sean rashness. There are degrees of negligence and rashness and in order to amount to criminal rashness or criminal negligence one must find that the rashness has been of such a degree as to amount to taking hazard knowing that the hazard was of such a degree that injury was most likely to be occasioned thereby. Criminal negligence is gross and culpable neglect, that is to say, a failure to exercise that care and failure to take that precaution which, having regard to the circumstances, it was the imperative duty of the

individual to take. Culpable rashness is acting with consciousness that mischievous consequences are likely to follow although the Individual hopes, even though he hopes sincerely, that such consequences may not follow. "

(૧૦) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટ **Sandipbhai Lallubhai Chaudhary Versus State of Gujarat, 2024 (0) ALJEL-HC 247902, Criminal Revision Application No. 347 of 2012** ના ચુકાદામાં અપલોકન કરેલ છે કે, :

"6. Undoubtedly, the pillion rider in the present case has expired receiving injury on account of road accident. But, what requires to be seen and proved by the prosecution is the rash and negligence driving though both are not the same things as mere negligence cannot be construed rashness. The prosecutions also required to prove the degree of negligence and rashness and it should not be to amount the criminal rashness or criminal negligence. That one must bear in mind in such circumstances rashness has to be of such a degree as to amount to taking hazard knowing that the hazard was of such a degree that injury was most likely to be occasioned thereby. The criminality lies in running the risk or doing such an act with recklessness and Indifference to the consequences. The words rashly and negligently are distinguishable and one is exclusive of the other. The same act cannot be rash as well as negligent.

7. In the present case, the prosecution has examined PW 1 Sanjaybhai, complainant, at Exh.8 who has deposed that he is driver of the jeep which was kept on the road side. He has further deposed that suddenly one motorcycle came from behind and dashed with the backside of the stationary jeep whereby three persons including driver of the motorcycle received injury. He also deposed that motorcycle was coming in a speed. In the cross-examination, this witness admitted that he was standing in front of the jeep and has not seen that in which way the motorcycle was coming. He reached to

the spot once he has heard the sound of accident. Thus, the said witness is not the eye-witness and has not seen the deceased riding the motorcycle rashly and negligently.

17. In background of the above settled proposition of Law and on the critical examination of the aforesaid evidence of the prosecution side, in my opinice, the rash and negligent driving by the prosecution is not proved, No witnesses have deposed that accused was riding the vehicle in rash and negligent manner knowing folly well that his act would endanger to human Life of someone else.

(૧૧) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટ **bharatsinh Sonabhai Baman Versus State Of Gujarat, 2023 AIJEL–HC 247609, Criminal Revision Application No. 338 of 2010** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

“17.1) Upon perusal of the complaint and the evidence of the Pathan (PV-4) and complainant. Nasirkhan Investigating Officer Kanatha Arathal, no one has deposed or uttered a whisper about rash and negligent driving of the accused. **Merely the complainant has stated in the complaint and deposed that the applicant-accused was driving the S.T. Bus in full speed but the speed of the vehicle would not amount to a rashness or negligence. In the offence under Section 304-A or 279 of the IPC, prosecution must have to prove that he accused was driving the vehicle in rash and negligent manner.** Admittedly, the prosecution witnesses have not stated anywhere in the evidence that the offending vehicle was driven by the accused in rash and negligent manner. Learned trial Court as well as the learned appellate Court have also relied on the doctrine of res Ipsa Loquitur but it is needless to say that even in the panchnama of scene of offence, no any detail is stated. The width of the road is 22 feet and is a one way road. Both the vehicles were proceeding in the same direction. It is admitted fact that the defenje has not put any effort to prove any contributory negligence on the

p2331-23 279 337 MVA art of deceased however, **in a criminal trial prosecution has to stand on its own leg, prosecution cannot take advantage of weakness of defence.** Both the Courts below have relied on the doctrine of res ipse loquitur but in absence of any material on the record, no presumption of rashness or negligence could be drawn by Invoking the maxim or doctrine of res ipsa loquitur. In the case of State of Karnataka vs. Satish reported (1998) 8 SCC 493 the Honble Supreme Court has been pinased to hold that there was no any evidence on record to establish rash and negligent driving of the vehicle on the part of the accused, **No presumption can be drawn and it is for the prosecution to prove and establish rashness or negligence on the part of the accused hefore conviction under Section 304-A or 279uf the IPC.**

(7.5) As discussed herein above, it becomes crystal clear that the conviction under Section 304-A read with Section 279 of the IPC cannot be founded merely on the doctrine of res ipsa Loquitur. Under Section 279 of the IPC, the rashness or negligence must be what say fairly can be described as a criminal rashness or criminal negligence. As accused can be convicted of the offence under Section 279 of the IPC, there must be more than some error of judgment or mere carelessness on the part of accused to render a personliable for criminal negligence. Even to draw any such presumption there is no material or evidence on record collected by the Investigating Officer. Even, the panchnama is not properly drawn. In the case on hand, the panchnama carried out is below par. The accident is not Investigated in proper and scientific manner, shotograph or the site plan is not prepared or produced. The panchnans of scene of offence isalso not satisfactory. The exact point of impact as well as any tyre skid marks or damage to bus is also notwentioned. Even, where vehicles come to rest after collision are not demarcated clearly. Such exercise would enable the Court to examine the evidence in much more objective sanner. **While the anus is on the prosecution to establish the case beyond all reasonable doubt that the vehicle was being driven in rash or**

negligent driver and what is rash or negligent driving would depend on the fact and circumstances of each case.

In the present case, witness has not stated about the rash and negligent driving on the part of the applicant-accused. Even if it is believed that the vehicle was being driven by the accused in full speed, high speed itself is a clear expression. There is nothing on record to establish that the accused driven his vehicle in rash and negligent manner. Therefore, the applicant is not liable to be convicted under Sections 279 and 304-A of the IPC.

(૧૨) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટ **DALAPATBHAI RAMESH BHAI VASAVA Versus STATE OF GUJARAT, R/CRIMINAL APPEAL NO. 1360 of 2011 Date: 22/06/2020** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

“27. On appreciating the oral evidence of the injured witnesses, it is clearly found that every witness has emphasized on the fact that tempo was being driven at a high speed and due to that driver has lost control over tempo near the place of occurrence. At this juncture, it is worthwhile to refer to the decision of Honourable Apex Court in the case of Mrs. Shakila Khader And Ors. vs Nausheer Cama And Ors. Reported in AIR 1975 SC 1324, 1975(4) SCC 122, wherein it was observed that main criteria for deciding whether driving which relate to accident was rash and negligent is not only the speed but the width of the road, density of the traffic etc. Further in the case of State of Karnataka v. Satish (supra), the Honourable Supreme Court has held that merely because truck was being driven at a "high speed" does not bespeak of either "negligence" or "rashness" by itself. "High Speed is a relative term and criminality is not to be presumed subject of course to some statutory exceptions. In absence of any material on record.no

areumption of "rashness" or "negligence" could be drawn by invoking the maxin "ras ipsa locutar".

(૧૩) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટ **STATE OF GUJARAT V/S MAHMAD SARIF UMAR GAJAL MUSLIM, G.L.M. 2007(૩) 561,=2007 AIJEL –HC 219667** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

A scrutiny of the evidence brought on record by the prosecution as reproduced herein above, reveals that what has been brought on record is the fact that an accident took place, that the accused was driving the tempo, the deceased persons were coming on a bicycle which dashed against the tempo on the righthand side. they sustained injuries and later succumbed to them. **A camulation accrutiny of the antirs evidence on record does not asint towards rash and realisent driving an The anct of the accused.** As has been held in **state of Gujarat vis Dr Maltiben Valjibhal shah (Supra)** to constitute an offence under section 304-A of the Indian penal code. **It is necessary for the prosecution to etablish that the act of the accused is rush or negligent and by such act the death has occurred and that act does not amount to culpable homicide.**

(૧૪) ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષે આંક:-૨૦ થી પંચ સાહેદ મુસા નુરમામદ સમા તથા આંક-૩૨ થી પંચ સાહેદ જુશબ દાઉદ સમા નાઓને તેમની જુબાની દરમ્યાન સ્થાનિક જગ્યાના પંચનામાની નકલ બતાવતાં તેમાં પંચ તરીકે તેમની સહી ઓળખી બતાવે છે, જે આંક-૨૧ થી રજુ છે.વધુમાં તેઓ જણાવે છે કે તેઓના રૂબરૂ કોઈ પંચનામુ કરવામાં આવેલ નથી.

આ પંચ સાહેદ ફરીયાદ હકીકતને સમર્થન આપતા ન હોઈ. ફરીયાદપક્ષ દ્વારા ફરી ગયેલા જાહેર કરી ઉલટતપાસ કરવામાં આવેલ તેમાં પણ સાહેદ ફરીયાદપક્ષને સમર્થનરૂપ હકીકત જણાવવામાં નિષ્ફળ ગયેલ છે.

(૧૫) ફરીયાદપક્ષે આંક-૧૦ થી ફરીયાદી રશીદ જુમા સમા ને તપાસવામાં આવેલા છે અને તેઓએ એવો પુરાવો આપેલ છે કે, ફરીયાદવાળો બનાવ આજથી આશરે છ મહીના પહેલા બનેલો બનાવ વખતે તેઓ ગાંધીનગરી હતો અને તેઓને અભાસભાઈ એ ફોન દ્વારા જાણ કરેલ કે તેઓના ભત્રીજા હકીમ લખુરાઈ બાજુ બાઈક લઈને જતો હતો અને તેનો અકસ્માત ટ્રેઈલર ગાડીથી થયેલો જેથી તેઓ જી.કે.હોસ્પિટલે આવવાનું કહેતા તેઓ હોસ્પિટલએ ગયેલ અને જોયું તો તેઓના ભત્રીજાને હાથ પગમાં છોલછાલ થયેલી અને બનાવ સંબંધે તેઓએ પોલીસમાં ફરીયાદ આપેલી.વધુમાં ફરીયાદીને તેમની જુબાની દરમિયાન ફરીયાદ બતાવતાં તેમાં તેઓની સહી ઓળખી બતાવે છે જે આંક:-૧૧ થી રજુ છે.વધુમાં ફરીયાદી તેમની જુબાનીમાં જણાવે છે કે, આ વાહન કોણ ચલાવતું હતું તે વાહનના નંબર કે આરોપીની તેઓને કોઈ માહિતી મળેલ નહીં અને આરોપી કોણ હતું તેની તેઓને ખબર નથી.

બચાવપક્ષે સદર ફરીયાદીની કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસ લક્ષમાં લેતા તે વાત કબુલ કરેલ છે કે, બનાવ તેઓએ નજરે જોયેલ નથી અને બનાવ કેવી રીતે થયેલો અને અકસ્માત કરનાર વાહનના ચાલક કોણ હતાં તે વીશે તેઓ કહી શકે નહીં.

(૧૬) ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષે આંક-૧૭ થી સાહેદ અબ્બાસ બકર સમાનાઓએ જુબાની આપી એવો પુરાવો આપેલ છે કે, ફરીયાદવાળો બનાવ આશરે ૩ વર્ષ પહેલા સાંજના સમયે આશરે છ વાગ્યાની આસપાસ ગણેશ કાંટા પાસે બનેલો બનાવ વખતે તેઓ તેમની બાઈક લઈને જી.આઈ.ડી.સી.આવેલ અને હકીમએ કહેલ કે તમારું બાઈક તેઓને આપો તેઓને માર્કેટમાં કામ છે જેથી તેઓનું બાઈક તેને આપી અને તેઓની બોલેરો જે ડ્રાઈવર લઈને આવેલ હતા તે બોલેરામાં સોયબ, દાઉદ, સાદ તેઓ બધા તેઓની બોલેરો ગાડીમાં કાપેલ લાકડાને જી.આઈ.ડી.સી.માં ખાલી કરીને નીકળ્યા પછી રોડ પર ચડતા ત્યારે હકીમ તેઓનાથી આગળ જતો હતો ત્યારે એક ટ્રેઈલરે તેઓની બાઈકને ટકકર મારેલ અને હકીમ રોડ પર પડી ગયેલ અને ટ્રેઈલર વાળો ગાડી લઈને નાશી ગયેલ અને તેઓ બધા મળીને હકીમને

ત્યાંથી ઉપાડીને રીક્ષામાં દાઉદ અને સાદ જી.કે.જનરલ હોસ્પિટલમાં લઈ ગયા અને તેઓ બોલેરો થી ગાંધીનગરી જતા રહેલ બાદ હકીમને જી.કે.જનરલ હોસ્પિટલમાંથી કે.કે.હોસ્પિટલમાં રીફર કરતા તેઓ તેને જોવા માટે ભુજ કે.કે.હોસ્પિટલ આવેલ ત્યાં જઈને જોયું તો તેને માથામાં ટાંકા આવેલ હતા અને આ બનાવ બાબતે પોલીસે તેઓનું નિવેદન લીધેલ.

બચાવપક્ષ તરફે સદર સાહેદની કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસ લક્ષમાં લેતા તે વાત કબુલ કરેલ છે કે, મનાવ તેઓએ નજરે જોયેલ નથી અને બનાવ કેવી રીતે થયેલો અને અકસ્માત કરનાર વાહનના ચાલક કોણ હતાં તે વીશે તેઓ કહી શકે નહીં.

(૧૭) ત્યારબાદ ફરિયાદપક્ષે આંક-૨૬ થી ત.ક.અ.મુકેશભાઈ કાળુભાઈ પટ્ટણીનાઓએ જુબાની આપી એવો પુરાવો આપેલ છે કે, તા:૧૬/૧૨/૨૨ ના રોજ બી.ડીવી પો.સ્ટેમાં ઇન્વે ખાતે ફરજ બજાવતા હતા ત્યારે એમ.એલ.સી.ના કામે જી.કે.જનરલ હોસ્પિટલમાં જઈ ફરિયાદી રસીદ જુમા સમાની લખાવ્યા મુજબની ફરિયાદ લખી લઈ ચાલી સાથે બી.ડીવી પોસ્ટે.માં ગુનો દાખલ થવા માટે મોકલી આપેલી.વધુમાં ત.ક.અ તેમની જુબાનીમાં જણાવે છે કે, બી.ડીવી.ના પી.એસ.ઓ.એ સદર ગુનો ફસ્ટ ૧૨૫૧/૨૨ થી આઈ.પી.સી.કલમ:૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી.એક્ટ.૧૭૭, ૧૮૪, ૧૩૪, વિ મુજબનો ગુનો નોંધી આગળની તપાસ તેઓને સોપેલ તેઓએ તપાસ સંભાળી લઈ સ્થાનિક જગ્યાનું પંચનામું કરેલ અને લાગતા વળગતા સાહેદોના તપાસ કામે નિવેદનો લીધેલ અને ઇજા પામનારનું સારવાર સર્ટી મેળવી આ કામના આરોપીની ગુના કામે અટક કરેલી અને પુરતા પુરાવા હોઈ નામ.કોર્ટમાં ચાર્જશીટ કરેલ.વધુમાં ત.ક.અ તેમની જુબાની દરમ્યાન આરોપીને નામદાર અદાલત સમક્ષ ઓળખી બતાવે છે.વધુમાં ત.ક.અ ને તેમની જુબાની દરમ્યાન આઈ.પી.સી.કલમ:-૧૫૭ નો રીપોર્ટ બતાવવામાં આવે છે જેમાં પી.એસ.ઓ.તરીકે અનોપસિંહ વાઘેલાની સહી છે જે ઓળખી બતાવે છે.

આરોપીના વિ.વશ્રી દ્વારા સદર ત.ક.અની કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસ લક્ષમાં લેતા તે વાત કબુલ કરેલ છે કે, આ કામે તેઓએ સ્વતંત્ર

સાહેદોના નિવેદનો લીધેલ નથી.

આરોપીના વિ.વ.શ્રી બી.આર. જાડેજા દ્વારા કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસમાં તેઓએ હકીકતનો સ્વીકાર કરે છે કે, આ કામે તેઓએ સ્વતંત્ર સાહેદોના નિવેદનો લીધેલ નથી.

(૧૮) ફરિયાદપક્ષે આંક:-૩૦ થી સાહેદ દાઉદ જુમા સમાનાઓને તપાસવામાં આવેલા છે અને તેઓએ એવો પુરાવો આપેલ છે કે, ફરિયાદવાળો બનાવ બે ત્રણ વર્ષ પહેલા બનેલો બનાવમાં તેઓનો ભત્રીજો હોન્ડા લઈને સરપટગેટ તરફ જતો હતો ત્યારે ભુજીયા ડુંગરની બાજુમાં રોડ પર તેના બાઈકને ટ્રેઈલરથી અકસ્માત થયેલો. વધુમાં સાહેદ તેમની જુબાનીમાં જણાવે છે કે, તેઓના ભત્રીજાને હાથપગમાં તથા શરીરમાં ઈજાઓ થયેલી અને તેને જી.કે.જનરલ હોસ્પિટલમાં લઈ ગયેલ અને ત્યાં તેઓની સારવાર કરાવેલી અને પોલીસે તેઓની પુછપરછ કરેલી. વધુમાં સાહેદ તેમની જુબાનીમાં જણાવે છે કે અકસ્માત કરનાર વાહનના નંબર શું હતાં અને ટ્રેઈલર કોણ ચલાવતું હતું તેની તેઓને ખબર નથી.

બચાવપક્ષ તરફે સદર સાહેદની કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસ લક્ષમાં લેતા તે વાત કબુલ કરેલ છે કે, અકસ્માત તેઓએ નજરે જોયેલ નથી.

(૧૯) ફરિયાદપક્ષે આંક:-૩૧ થી સાહેદ હકીમ રાયબ સમાનાઓને તપાસવામાં આવેલા છે અને તેઓએ એવો પુરાવો આપેલ છે કે, ફરિયાદવાળો બનાવ બે ત્રણ વર્ષ પહેલા બનેલો બનાવમાં તેઓનો કાકાનો દિકરો હોન્ડા લઈને સરપટગેટ તરફ જતો હતો ત્યારે ભુજીયા ડુંગરની બાજુમાં રોડ પર તેના બાઈકને ટ્રેઈલરથી અકસ્માત થયેલો. વધુમાં સાહેદ તેમની જુબાનીમાં જણાવે છે કે, તેઓના કાકાના દિકરાને હાથપગમાં તથા શરીરમાં ઈજાઓ થયેલી અને તેને જી.કે.જનરલ હોસ્પિટલમાં લઈ ગયેલ અને ત્યાં તેઓની સારવાર કરાવેલી અને પોલીસે તેઓની પુછપરછ કરેલી. વધુમાં સાહેદ તેમની જુબાનીમાં જણાવે છે કે અકસ્માત કરનાર વાહનના નંબર શું હતાં અને ટ્રેઈલર કોણ ચલાવતું હતું તેની તેઓને ખબર નથી.

બચાવપક્ષ તરફે સદર સાહેદની કરવામાં આવેલ ઉલટ તપાસ

લક્ષમાં લેતા તે વાત કબુલ કરેલ છે કે, અકસ્માત તેઓએ નજરે જોયેલ નથી.

(૨૦) આ કામે ફરીયાદપક્ષે રજુ થયેલ ફરીયાદ, બનાવવાની જગ્યાનું પંચનામું, સારવાર સર્ટી. તેમજ રજુ થયેલ સાહેદોની સોગંદ પરની જુબાનીઓ ધ્યાને લીધી. આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા પરથી હાલના આરોપીની બેદરકારી હોવાનો કોઈ જ પુરાવો રજુ થયેલ નથી. બનાવ સ્થળ સતત અવરજવર વાળો વિસ્તાર હોવા છતાં સ્વતંત્ર સાહેદોના નિવેદન ત.ક.અ.શ્રી દ્વારા લેવામાં આવેલ નથી તેમજ આરોપીની ઓળખ પરેડ પણ કરાવવામાં આવેલ નથી. તેવા સંજોગોમાં આ કામે રજુ પુરાવો ધ્યાને લેતાં હાલના આરોપીની બેદરકારીના કારણે અકસ્માત થયેલ હોય તેવી ફરીયાદની હકીકતને સમર્થન મળેલ નથી. આમ, આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા પરથીએ હકીકત નિર્વિવાદ છે કે, આ કામે અકસ્માતનો બનાવ બનેલ છે અને તે હકીકત બિનતકરારી છે અને અકસ્માતમાં ફરીયાદીના પત્નીને ઇજા થયેલ છે. પરંતુ હાલના આરોપીની બેદરકારીના કારણે વાહન અકસ્માત થયેલ હોવાની હકીકત પ્રસ્થાપીત થતી નથી. એ હકીકત છે કે, ફરીયાદપક્ષે પોતાનો કેસ નિઃશંકપણે પુરવાર કરવો જોઈએ અને આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા ઉપરથી ફરીયાદપક્ષ બનાવ સમયે હાલના આરોપીની બેદરકારીના કારણે અકસ્માત થયેલ હોય અને સદર અકસ્માતના બનાવમાં આરોપીની બેદરકારી હોવાની હકીકત રેકર્ડ પર લાવવામાં નિષ્ફળ ગયેલ હોવાનું સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

(૨૧) આ કામે અકસ્માતનો બનાવ બનાવ પામેલ હોવાની હકીકત નિર્વિવાદ છે અને તે અકસ્માતના બનાવમાં ફરીયાદીના પત્નીને ઇજા થયેલ છે. આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા દરમિયાન હાલના આરોપીની બેદરકારીના કારણે અકસ્માત થયેલ હોય અને તેમની બેદરકારી હોવાની હકીકત જણાવેલ નથી તેમજ બનાવ હાલના આરોપીની કોઈ બેદરકારી, ગફલત કે પુરઝડપના કારણે બનેલ હોય તેવી હકીકત ફરીયાદપક્ષ નિઃશંકપણે પુરવાર કરવામાં સદંતર નિષ્ફળ ગયેલ હોવાનું ફતીત થાય છે. આમ, આ કામે પુરતા પુરાવા હોવાનો અભાવ હોય ત્યારે તે સંજોગોમાં આરોપીને ગુના સાથે સાંકળવા પુરતો પુરાવો નથી. જે કાર્યવાહીથી આરોપી પર ગુનાનો આરોપ મુકવામાં આવેલ છે તે નિઃશંકપણે સાબિત થયેલ નથી અને તે સંજોગોમાં આરોપી

વિરુદ્ધ આક્ષેપાયેલ સજાને પાત્ર ગુનો આરોપીએ કરેલ હોવાનું પુરવાર કરવામાં ફરીયાદપક્ષ નિષ્ફળ નીવડેલ હોઈ શંકાનો લાભ આરોપીને મળવાપાત્ર હોઈ, આરોપીને સજા થઈ શકે નહીં તેમ મારું માનવું છે.

(૨૨) આમ, ફરીયાદપક્ષે રજુ કરેલ તમામ પુરાવો વંચાણે લેવામાં આવે તો અકસ્માત બનેલ હોવાની હકીકત જણાઈ આવે છે. પરંતુ, હાલના આરોપી દ્વારા પોતાનું વાહન પુરઝડપે તથા ગફલતભરી રીતે હંકારી લાવી અકસ્માત કરેલ હોવાની હકીકત ફરીયાદ નિઃશંકપણે પુરવાર કરી શકેલ નથી. આરોપી બેફામપણે અને બેદરકારીપૂર્વક આચરેલા "કૃત્યના" કારણે ફરીયાદીને ઈજા થયેલ છે કે કેમ ? તે અંગે કોઈ પુરાવો રેકર્ડ ઉપર આવેલ નથી. આમ, ફરીયાદપક્ષે ભારતીય સાક્ષ્ય સંહિતાની કલમ-૧૦૭ તથા ૧૦૮ મુજબ તેઓનો કેસ પુરવાર કરવાનો રહે છે. પરંતુ, આ કામે જ્યાં સુધી બનાવ સમયે હાલના આરોપીની બેદરકારી ને કારણે વાહનનો અકસ્માત થયેલ હોવાની હકીકત જ પુરવાર ન થાય ત્યાં સુધી બેદરકારીનો પ્રશ્ન ઉભો થતો નથી. કારણ કે, અકસ્માતના કિસ્સામાં ફરીયાદપક્ષે મુખ્યત્વે બનાવ સમયે આરોપી અકસ્માતવાળું વાહન ચલાવતા હતા અને કાયદામાં પ્રસ્થાપિત થયેલ સિદ્ધાંતો મુજબ બેદરકાર હતા, તેવું સક્ષમ પુરાવાઓથી શંકાથી પર સાબિત કરવાનું રહે છે. માત્ર પુરઝડપ હોવાના આધારે આરોપી બનાવ સમયે બેદરકાર હતા તેવું કહી શકાય નહીં. આમ, સમગ્ર રીતે ફરીયાદ પક્ષ નો પુરાવો જોતા આક્ષેપિત ગુન્હા ના આવશ્યક તત્વો જેવા કે રેશ, નેગલીજ્યન્સી કે આઈડેન્ટી પુરવાર થતી નથી. આમ, આ કામે પુરતા પુરતો પુરાવો હોવાનો અભાવ હોય ત્યારે તે સંજોગોમાં આરોપીને ગુના સાથે સાંકળવા પુરતો પુરાવો નથી. જે કાર્યવાહીથી આરોપી પર ગુનાનો આરોપ મુકવામાં આવેલ છે તે નિઃશંકપણે સાબિત થયેલ નથી અને તે સંજોગોમાં આરોપી વિરુદ્ધ આક્ષેપાયેલ સજાને પાત્ર ગુનો આરોપીએ કરેલ હોવાનું પુરવાર કરવામાં ફરીયાદપક્ષ નિષ્ફળ નીવડેલ હોઈ શંકાનો લાભ આરોપીને મળવાપાત્ર હોઈ, આરોપીને સજા થઈ શકે નહીં તેમ મારું માનવું છે અને તે સંજોગોમાં મુદા નં. ૧ નો જવાબ નકારમાં આપી મુદા નં. ૨ સબબ નીચે મુજબનો આખરી હુકમ કરવામાં આવે છે.

-:: હુકમ ::-

(૧) આ કામના આરોપી સાબાન ગુલામહુસૈન બાફરા, ધંધો-ડ્રાઇવીંગ ઉ.વ.૩૦, રહે.આણંદસર દેશલપરની બાજુમા, તા:ભુજ-કચ્છ. વાળાને ક્રિમીનલ પ્રોસીજર કોડ ની કલમ-૨૫૫(૧) અન્વયે આઈ.પી.સી. કલમ ૨૭૯, ૩૩૭ તથા એમ.વી. એક્ટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪, ૧૩૪ મુજબના શિક્ષાને પાત્ર એવા ગુન્હાઓમાંથી પુરતા પુરાવાના અભાવે નિર્દોષ ઠરાવી છોડી મુકવાનો હુકમ કરવામાં આવે છે.

(૨) ક્રિમીનલ પ્રોસીજર કોડ ની કલમ-૪૩૮(એ) અન્વયેની જોગવાઈઓ મુજબ આરોપીએ રૂા.૫,૦૦૦/- (અંકે રૂપિયા પાંચ હજાર પુરા) નાં જામીન અને તેટલીજ રકમનો જાત મુચરકો રજુ કર્યેથી હાલનાં કામે અપીલ સમય દરમિયાન આરોપીને જામીન ઉપર મુક્ત કરવાનો પણ આથી હુકમ કરવામાં આવે છે.

આ હુકમ આજ તા.૦૬, ઓગષ્ટ, ૨૦૨૬ ના રોજ ખુદી અદાલતમાં વાચી સંભળાવી મારી સહી કરીને જાહેર કરવામાં આવ્યો.

સ્થળ : ભુજ - કચ્છ.
તા.૦૬/૦૮/૨૦૨૬.

(એમ. એમ. કુરેશી)
ચીફ જ્યુડીશીયલ મેજિસ્ટ્રેટ,
ભુજ-કચ્છ.
GJ01472

R.L.GADHVI